

Η Ανάσταση και η Ανάληψη του Χριστού και η αξία του ανθρωπίνου σώματος

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος](#)

Το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού είναι η συνέχεια όχι του πάθους αλλά της οικονομίας, του έργου του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Αν ο Χριστός κατέληγε στον τάφο και έμενε στον τάφο, τότε θα ήταν όλα μάταια. Μάταιη και η πίστη μας μάταιο και το κήρυγμα και όλα όσα κάνουμε. Αν βγάλουμε την Ανάσταση του Χριστού, όλα καταρρέουν και αυτόματα δεν υπάρχει τίποτε απολύτως. Αν όμως ο Χριστός αναστήθηκε, άρα και όλοι οι άνθρωποι θα αναστηθούν εν τω Χριστώ. Ο απόστολος Παύλος λέει ότι διά του ενός ανθρώπου του Αδάμ, όλοι γίναμε θνητοί, διότι κληρονομούμε τον θάνατο εκ του πρώτου ανθρώπου, έτσι και εκ του δευτέρου ανθρώπου του Χριστού, όλοι θα αναστηθούμε και θα βρεθούμε ενώπιον του Θεού . Αυτό το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού, που είναι το κεφάλαιο της πίστης μας και της ανάστασης των ανθρώπων είναι το σημείο το οποίο δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με τη θεωρία της

μετενσάρκωσης.

Η θεωρία αυτή από πολύ παλαιά καταδικάστηκε από την Εκκλησία με Συνόδους και αποφάσεις των αγίων Πατέρων. Εμφανίζεται και σήμερα προερχομένη κυρίως από φιλοσοφικούς, αρχαιοελληνικούς ή ινδουιστικούς χώρους και βασανίζει πολλούς ανθρώπους, αφού τους δίνει διάφορες λογικές εξηγήσεις των φαινομένων της ζωής αυτής. Για την Εκκλησία είναι τελείως απαράδεκτη αυτή η θεώρηση των πραγμάτων, διότι εάν υπάρχει μετενσάρκωση, τότε δεν υπάρχει ανάσταση. Ανάσταση σημαίνει ανάσταση του ανθρωπίνου σώματος. Η ψυχή μας δεν αποθνήσκει, υπάρχει πάντοτε. Ο θάνατος είναι απλώς ένας βιολογικός χωρισμός της ψυχής από το σώμα. Το σώμα παραδίδεται στον τάφο και η ψυχή πορεύεται στον χώρο των πνευμάτων και την ώρα της Αναστάσεως θα αναστηθούν τα νεκρά σώματα, θα αλλάξουν, θα γίνουν άφθαρτα όπως το σώμα του Χριστού μετά την Ανάστασή του και θα ενωθούν με τις ψυχές τους και θα μετάσχει ο άνθρωπος στην άκτιστη χάρη του Θεού όχι μόνο ψυχικά αλλά ως ολόκληρος άνθρωπος, ψυχή και σώμα. Επομένως «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών».

Εφόσον ο Χριστός αναστήθηκε την τρίτη ημέρα και εμείς προσδοκούμε ανάσταση νεκρών. Θα έρθει ώρα, που θα δούμε όλους τους κεκοιμημένους που θα προσλάβουν ακριβώς το ίδιο σώμα που έχουν τώρα, άφθαρτο όμως, μεταποιημένο εν αφθαρσία και θα ενωθεί η ίδια η ψυχή με το σώμα και θα διατηρηθεί η προσωπικότητά τους όπως ήταν εν ζωή. Αν υπάρχει μετενσάρκωση, τότε το ερώτημα είναι πως υπάρχει ανάσταση. Αν το σώμα είναι ένα ωραίο φόρεμα που το φοράει η ψυχή μέχρι να τελειοποιηθεί, τότε στην ανάσταση τι θα γίνει, πως τα

σώματα θα υπάρξουν και ποιο σώμα θα δοξασθεί. Αυτό βέβαια είναι μία υποτίμηση του ανθρωπίνου σώματος, διότι πέραν τούτου υπάρχει πίστη ότι το σώμα είναι μία φυλακή της ψυχής, ότι υπάρχει μία διαρχία στον κόσμο μεταξύ πνεύματος και σώματος, θεωρίες που καταδικάστηκαν από τους αγίους Πατέρες. Το σώμα το έπλασε ο Θεός, είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και κατοικητήριο του Θεού. Δεν είναι εχθρός της ψυχής αλλά είναι αδιάσπαστα ενωμένο με την ψυχή του ανθρώπου και έτσι και το σώμα μας και η ψυχή μας σαν μία ενότητα μετέχουν στην αγιαστική χάρη του Θεού. Γι' αυτό τον λόγο αγιάζεται το σώμα και θα αναστηθεί. Γι' αυτό ακόμη προσκυνούμε τα άγια λείψανα των Αγίων και τις μορφές τους, διότι ο άνθρωπος δεν είναι ούτε μόνο σώμα ούτε μόνο ψυχή αλλά μία αδιάσπαστη ενότητα ψυχοσωματική. Έτσι ενώ πολλοί διερωτώνται αν η γραφή μιλά για τη μετενσάρκωση, υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι είναι «ψεύτες», και λένε ότι το Ευαγγέλιο διδάσκει τη μετενσάρκωση. Αν γινόταν αυτό, τότε πως θα μιλούσε για την ανάσταση και πως ο Απ. Παύλος στην προς Εβραίους επιστολή λέει ότι ο άνθρωπος αποθνήσκει μία φορά και έπεται η κρίση του Θεού;

Ανέστη λοιπόν ο Χριστός την τρίτη ημέρα σύμφωνα με τις γραφές. Αυτό σημαίνει ότι οι Απόστολοι και όλοι όσοι είδαν τον Χριστό μαρτύρησαν. Έγιναν μάρτυρες της Αναστάσεως του Χριστού. Ο Χριστός εμφανίστηκε σε πολλούς ανθρώπους μετά την Ανάστασή του. Μία φορά εμφανίστηκε ενώπιον πεντακοσίων χριστιανών ανθρώπων, όπως λέει στις Πράξεις των Αποστόλων. Από τότε μέχρι σήμερα ο Χριστός εμφανίζεται σε κάθε άνθρωπο ο οποίος τον αναζητά, και μπορεί να μην εμφανίζεται σε όλους με τη μορφή κάποιας αποκαλύψεως ή κάποιου οράματος ή να βλέπουν τον Χριστό κατά πρόσωπο όπως βρίσκεται στην ανθρώπινη του ύπαρξη, αλλά να ξέρετε ότι είναι αδύνατο να ζωοποιηθεί η ψυχή μας, που είναι νεκρή από τα πάθη και τις αμαρτίες, αν δεν έχει αυτή την εμπειρία του αναστάσαντος Χριστού μέσα της. Γι' αυτό τον λόγο πέραν από τις ομιλίες και τα κηρύγματα και τις συμβουλές και όλα όσα λέμε και όσα προσπαθούμε να κάνουμε για τους γύρω μας ανθρώπους υπάρχει ένα μυστήριο, το οποίο είναι το αν τελικά αυτή η ψυχή στην οποία απευθυνόμαστε μπορεί να δεχθεί τον ζώντα Χριστό μέσα της. Αν δεν ήρθε η ώρα να Τον δεχθεί, αν δεν είναι έτοιμη η ψυχή, τότε ο,τι και να του πούμε ο,τι και να του κάνουμε, και θαύματα και εμείς να είμαστε οι καλύτεροι ιεροκήρυκες εντούτοις δεν γίνεται τίποτε. Μάλιστα μπορεί και τα πράγματα να γίνουν χειρότερα από ο,τι ήταν πριν. Γι' αυτό ο Χριστός μας είπε να προσέχουμε και να μην δώσουμε τα άγια σε ανθρώπους που δεν μπορούν να τα αξιοποιήσουν. Ήθελε να πεί πως δυστυχώς υπάρχουν περιπτώσεις που δεν είναι ακόμη ώρα κανείς να εμπιστευθεί αυτό τον πολύτιμο μαργαρίτη του λόγου του Θεού. Βέβαια, δεν γνωρίζουμε σε ποια κατάσταση είναι ο κάθε άνθρωπος. Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να προσφέρουμε αυτό που έχουμε και να αποδώσουμε αυτό το οποίο επιβάλλει η αγάπη και η εντολή του Θεού. Όταν όμως βλέπουμε να μην γίνεται

αποδεκτός ο λόγος και να μην αξιοποιούνται τα πράγματα, τότε δεν πρέπει να απογοητευόμαστε.

[page_end]

Κάποτε νόμιζα πως αν ένας άνθρωπος δει έναν άγιο, τότε αμέσως θα εκπλαγεί, όπως εκπλάγηκα που είδα έναν άνθρωπο του Θεού. Ένα παράδειγμα είναι με τον Γέροντα Παΐσιο τον οποίο ζήσαμε τόσα χρόνια και στον οποίο πήγαιναν άνθρωποι και μόνο που τον έβλεπαν άλλαζαν, χωρίς να τους πεί τίποτε. Πήγαιναν άλλοι και προσπαθούσε να τους πείσει και δεν άλλαζαν καθόλου και μάλιστα αρκετοί έφευγαν σκανδαλισμένοι και τον χαρακτήριζαν με βαριές κουβέντες λέγοντας ότι είναι μάγος και φακίρης ή ότι πήγε στην Ινδία και έμαθε τις ινδουιστικές τεχνικές. Ο καθένας ερμήνευε όπως ήθελε τον άνθρωπο αυτό, γιατί ο καθένας ελάμβανε αυτό που είχε μέσα του. Έβλεπε όμως κανείς ανθρώπους με ώριμες ψυχές που ήταν απομακρυσμένοι από την Εκκλησία, όμως η ψυχή τους είχε μία δεκτικότητα και καθαρότητα και πραγματικά καταλάβαιναν την ενδημούσα χάρη του Θεού σ' αυτό τον άνθρωπο. Το ίδιο συνέβαινε και με τον Χριστό. Όταν ρώτησε κάποτε τους μαθητές του τι λένε οι άνθρωποι γι' Αυτόν, τότε οι μαθητές του ήρθαν σε δύσκολη θέση και δεν του είπαν ότι μερικοί έλεγαν ότι είναι δαιμονισμένος, ή ότι είναι μάγος, μέθυσος, πότης και απατεώνας, αλλά του είπαν ότι άλλοι λένε πως είναι ο Ιερεμίας, ή ο Ηλίας ή κάποιος προφήτης και του είπαν τις καλύτερες γνώμες που είχαν οι άνθρωποι γι' Αυτόν. Τότε τους ρώτησε τι γνώμη έχουν αυτοί για Αυτόν. Ο Πέτρος αμέσως απάντησε ότι πιστεύουν πως είναι ο Υιός του Θεού του ζώντος. Του απάντησε τότε ο Χριστός ότι είναι μακάριος, διότι αυτό τον λόγο δεν του τον είπε κάποιος άνθρωπος αλλά ο πατέρας Του ο εν τοις ουρανοίς. Γι' αυτό πάνω σ' εκείνη την πέτρα, δηλαδή την ομολογία θα οικοδομήσει την Εκκλησία στην οποία δεν θα υπερισχύσουν ποτέ οι δυνάμεις του σκότους.

Έτσι πρέπει να ξέρουμε ότι από τότε που ο Χριστός εμφανίστηκε και σταυρώθηκε, έπαθε, τάφηκε και αναστήθηκε για μας αυτό συνεχίζεται στην ψυχή του ανθρώπου. Ταυτόχρονα συνεχίζεται το γεγονός της κρίσεως των ανθρώπων περίξ του Χριστού. Αυτό είναι η κρίση του ανθρώπου, τι γνώμη δηλαδή έχει περί του Χριστού. Με βάση αυτή τη γνώμη κρίνεται ο άνθρωπος. Έτσι θα είναι η κρίση. Δηλαδή αν δέχεται ή δεν δέχεται τον Χριστό ως Θεάνθρωπο και μοναδικό Σωτήρα του.

Την Τεσσαρακοστή ημέρα μετά την ανάσταση και σωματικώς ο Κύριος έφυγε από τον κόσμο και ανελήφθη και ανέβηκε στον ουρανό και κάθισε εκ δεξιών του Πατρός. Αυτά βέβαια δεν είναι τόπος. Δηλαδή δεν έχει δίπλα από τον Πατέρα μία καρέκλα και κάθισε, ούτε και ο ουρανός είναι ένας γεωγραφικός χώρος. Είναι ένας χώρος που βρίσκεται ο Θεός και αυτά λέγονται για να καταλάβουμε εμείς ότι ο Χριστός έφυγε και πήρε μαζί του την ανθρώπινη φύση και αναλήφθηκε ως Θεάνθρωπος όχι ως Θεός. Ως Θεός ήταν πάντα μαζί με τον πατέρα Του και δεν χωρίστηκε ούτε μία στιγμή. Και όταν ήταν στη γη και όταν ήταν στον Άδη ως Θεός ήταν μαζί με τον Πατέρα του. Το ότι πήρε μαζί του την ανθρώπινη φύση είναι ακριβώς το αποτέλεσμα όλων των προηγούμενων, του Σταυρού, του τάφου του πάθους και της Αναστάσεως. Ανελήφθη η ανθρώπινη φύση του Χριστού και μαζί μ'αυτή ανέλήφθη ολόκληρη η θεωθείσα ανθρώπινη φύση. Άρα αυτό το γεγονός της Αναλήψεως, της θεώσεώς μας είναι γεγονός που αφορά πλέον όλο τον άνθρωπο. Είναι η δόξα του ανθρωπίνου σώματος. Είναι αυτό το οποίο φανερώνει πόσο ο Θεός τίμησε τον άνθρωπο. Η θεωρία ότι μέσα στην Εκκλησία και στη διδασκαλία της περιφρονείται το ανθρώπινο σώμα και μιλά συνέχεια για πνευματική ζωή και αρετές, δεν είναι σωστή.

Αντίθετα. Η Εκκλησία και η Ορθοδοξία είναι αυτές που μιλούν κατεξοχήν για τη θέωση του ανθρωπίνου σώματος. Πουθενά αλλού δεν έχουμε και θεωρητικά ακόμα θέωση του ανθρωπίνου σώματος, όπως τη θέωση του ανθρωπίνου σώματος στην Ορθόδοξη θεολογία. Αυτό σημαίνει Ανάληψη του Χριστού. Τίποτε από όσα έκαμε ο Χριστός δεν τα έκαμε για τον εαυτό του. Ανάληψη του Χριστού δεν σημαίνει ότι απλώς επέστρεψε ο Χριστός «στο σπίτι του» μετά την παρουσία του στη γη. Δεν

είναι αυτός ο λόγος της Αναλήψεως. Ο λόγος της είναι ακριβώς για να δείξει σ'εμάς, ποια είναι η πορεία μας και που καταλήγουμε, που μας ανέβασε ο Χριστός. Να θυμηθούμε ότι πριν πάθει εκείνη τη νύχτα στη Γεσθημανή, όταν προσευχήθηκε στον Πατέρα του προσευχήθηκε για μας. Τότε είπε: «Πάτερ, θέλω ίνα όπου ειμί εγώ κακείνοι ώσι μετ' εμού, ίνα θεωρώσι την δόξαν την εμήν ην έδωκάς μοι». Δηλαδή ζήτησε ο Χριστός από τον Πατέρα του, ώστε σε όλους τους αιώνες, στην ατελεύτητη βασιλεία του, όπου ακριβώς βρίσκεται εκείνος εκεί να βρισκόμαστε κι εμείς. Και που είναι ο Χριστός; Στη δόξα του Θεού Πατέρα, είναι ίσος προς τον Πατέρα του. Και Σ'αυτόν αυτό ανήκει εις τη φύση Του, ενώ εμάς μας δίνεται κατά χάρη. Έτσι ξέρουμε ότι εφόσον ο Χριστός είναι εκ δεξιών του Πατρός, άρα κι εμείς βρισκόμαστε εκ δεξιών του Θεού Πατρός βλέποντες και μετέχοντες κατά χάριν σ'αυτή τη δόξα και τη θέωση της ανθρώπινης μας υπόστασης.

Σίγουρα αυτά τα πράγματα μπορεί να είναι λίγο δύσκολο να γίνουν αντιληπτά, όμως έχουν τεράστια πρακτική σημασία στην καθημερινή μας ζωή. Θυμάμαι ότι κάποτε ήταν ένα παιδί το οποίο είχε μία συγκεκριμένη σαρκική αμαρτία, η οποία ήταν πολυχρόνια και τον βασάνιζε αρκετό καιρό. Δεν μπορούσε να απαλλαγεί με τίποτε. Μόλις προσπαθούσε να κάνει κάτι αμέσως ερχόταν η πτώση και η ιστορία αυτή επαναλαμβανόταν χρόνια ολόκληρα. Πήγε σε πολλούς πνευματικούς και όλοι προσπαθούσαν να του πούν ότι αυτό δεν είναι σωστό και ο καθένας με αξιέπαινο τρόπο προσπαθούσε να τον βοηθήσει. Η αμαρτία όμως συνεχιζόταν. Δεν είναι βέβαια μόνο το γεγονός της αμαρτίας, που με τη μετάνοια και την ταπείνωση φεύγει. Είναι το ότι η αμαρτία είναι μία αρρώστια, που τρώει την ψυχή του ανθρώπου. Έτσι και σ'αυτό το παιδί. Πολλοί επιστράτευαν διάφορα επιχειρήματα από γιατρούς, από φιλοσόφους, από ψυχολόγους ή ψυχιάτρους ότι η τάδε αμαρτία βλάπτει τον άνθρωπο. Υπήρχαν στην εποχή μου και ίσως να κυκλοφορούν ακόμα τέτοια βιβλία που γράφουν ότι μία αμαρτία και το τάδε γεγονός της συγκεκριμένης αμαρτίας βλάπτει τον άνθρωπο και παθαίνουν τα μάτια του, το μυαλό του κ.λ.π. και προσπαθούσαν να κάνουν τον κόσμο να αποφύγει κάτι, όχι διότι ήταν αμαρτία και διέκοπτε τη σχέση του με τον Χριστό, αλλά διότι θα υπήρχαν συνέπειες στην υγεία και στη ζωή του. Όπως λένε πολλοί, όταν πάνε να υποστηρίξουν τη νηστεία, ότι πρέπει να νηστεύουμε, διότι όταν νηστεύουμε φεύγει η χοληστερίνη και άλλες παθήσεις κάνοντας μία ιατρική ανάλυση λες και οι Πατέρες ήταν διαιτολόγοι. Μα και η χοληστερίνη να ανέβαινε και τα τριγλυκερίδια πάλι θα νηστεύαμε. Δεν είναι αυτός ο λόγος της νηστείας.

[page_end]

Η νηστεία είναι μία θεολογική πράξη και η αμαρτία έχει θεολογική υπόσταση. Δεν αποφεύγουμε την αμαρτία, γιατί θα ταράξει το νευρικό μας σύστημα ή γιατί έτσι

θα είναι εντάξει η υγεία μας. Ο Θεός που έχει ανάγκη από αυτά τα πράγματα δεν είναι αυτός του Ευαγγελίου, αλλά ο Δίας, και ο Κρόνος και όλοι εκείνοι οι οποίοι όταν θύμωναν έριχναν κεραυνούς και έκαναν κακά στον κόσμο. Ο αληθινός Θεός έχει άλλη διάσταση και μία σοβαρότητα. Αυτό το παιδί λοιπόν διάβαζε τέτοια βιβλία ότι ο τάδε ψυχίατρος έλεγε πως αν κάνεις αυτή τη σαρκική αμαρτία θα πάθεις διάφορα κ.λπ. Πήγε σ' ένα Γέροντα του Αγίου Όρους και του είπε το πρόβλημά του, ότι δεν μπορεί να αποφύγει αυτή την αμαρτία. Ο Γέροντας αυτός μέσα στην απλότητά του, του είπε να μην αμαρτάνει, γιατί το σώμα του είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και τα μέλη του είναι μέλη Χριστού και ο Απ. Παύλος λέει ότι το σώμα μας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και τα μέλη μας είναι μέλη Χριστού και αυτό το σώμα θα αναστηθεί και θα αναληφθεί εκεί που είναι ο Χριστός και θα καθίσει εκ δεξιών του Πατρός. Το σώμα είναι άγιο και πρέπει να ευλαβείται το σώμα και να το τιμά, όπως τιμά τα σώματα των Αγίων σκεπτόμενος ότι το σώμα του βαφτίστηκε και έλαβε το χρίσμα το Άγιο και κοινωνεί το σώμα και το αίμα του Κυρίου και αγιάζεται ολόκληρος ο άνθρωπος. Άρα δεν μπορεί να παραδίδει το σώμα του στην ακαθαρσία, γιατί μέσα σ' αυτό κατοικεί ο ίδιος ο Χριστός. Το παιδί κατάλαβε και συνειδητοποίησε πως είναι η πορεία του ανθρωπίνου σώματος μέσα στη χάρη της θεώσεως και έληξε το πολυχρόνιο πρόβλημά του. Γι' αυτό είπα έχει πρακτικές συνέπειες.

Καταλαβαίνει κανείς, γιατί οι σαρκικές αμαρτίες φθείρουν τον άνθρωπο και είναι θανάσιμες και σοβαρές, γιατί φθείρουν ολόκληρο τον άνθρωπο. Ακόμη και στον τρόπο που εμφανιζόμαστε και ντυνόμαστε. Φτάσαμε στο σημείο κάποτε να κυκλοφορούν χριστιανικές μόδες, ολόκληρες διδασκαλίες και συζητήσεις για το πως πρέπει να ντύνεται μία χριστιανή. Και τι έγινε με αυτά όλα; Καταλήξαμε σε ένα τύπο που όταν έβλεπες μια γυναίκα από μακριά έλεγες είναι του κατηχητικού, και εάν αυτή δεν είχε τα μαλλιά της κατ' αυτόν τον τρόπο ήταν της κόλασης, ήταν εκτός Εκκλησίας. Βέβαια, αυτά είναι γελοία, διότι δεν μπορείς να κατεβάζεις το επίπεδο της σωτηρίας του ανθρώπου σ' αυτά τα πράγματα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι καταργούμε την προσοχή στην εμφάνιση, αλλά δίνουμε άλλη υπόσταση. Καταλαβαίνουμε ότι η ψυχοσωματική μας ύπαρξη έχει ανάγκη μίας πνευματικής παιδαγωγίας και όπως είμαστε εξωτερικά πρέπει να είμαστε και εσωτερικά, διότι το ένα επιδρά στο άλλο. Πρέπει να φροντίσουμε να έχουμε μία ισορροπία και να αποφεύγουμε και την πρόκληση και την αμαρτία, αλλά να μας βοηθά η εξωτερική μας παρουσία στην εσωτερική μας καλλιέργεια. Για παράδειγμα οι ιερείς, οι μοναχοί έχουν έναν ειδικό τρόπο που ντύνονται όταν λειτουργούν, διότι ο τύπος αυτός συγκρατεί την ουσία, βοηθά την εσωτερική κατάσταση. Αν το ένα είναι ανεξάρτητο από το άλλο, τότε έχουμε άρρωστα αποτελέσματα. Όμως αυτά πρέπει να τα βλέπουμε μέσα στη θεολογική τους τοποθέτηση, ότι δηλαδή όλα αυτά γίνονται για μας και ότι έχουμε λάβει από τον

Θεό αυτή την κληρονομιά της αιώνιας δόξας μας και ότι το σώμα και η ψυχή μας θα βρίσκονται στην αιώνια μακαριότητα της βασιλείας του Θεού. Αν υπάρχει λοιπόν μέσα μας αυτή η εμπειρία και η αίσθηση, τότε θα πρέπει να σκεφτούμε πολύ σοβαρά πως θα ντύσουμε το σώμα μας, πως θα του συμπεριφερθούμε, πως θα το σεβαστούμε. Γι' αυτό δεν συμφωνεί το ήθος της Εκκλησίας με τα καρναβάλια και με όλα τα νεώτερα συστήματα που αλλοιώνουν και παραμορφώνουν τον άνθρωπο όχι μόνο στην ψυχή αλλά και στο σώμα του.

Στο Γεροντικό αναφέρεται για μία κοπέλα ελευθέρων ηθών, η οποία παλαιότερα ήταν ένας άνθρωπος που βοηθούσε τους μοναχούς. Όταν έπεσε σε αυτά τα δίκτυα της πορνείας, πήγε ένας γέροντας μεγάλος να τη συναντήσει και να τη βγάλει από την αμαρτία. Όταν πήγε, η υπηρέτρια δεν τον άφησε να μπει μέσα και αυτός επέμενε. Η κοπέλα υπολόγισε πως ίσως να έχει κάτι πολύτιμο να της δώσει, ίσως κανένα μαργαριτάρι που βρήκε στον δρόμο του. Τότε του επέτρεψε να μπει μέσα και αυτή ευπρέπισε τον εαυτό της, όπως κάθε άλλη φορά και τον περίμενε. Μπήκε ο Αββάς Ιωάννης και άρχισε να κλαίει. Αυτή τον ρώτησε, γιατί κλαίει και αυτός της είπε: «τι έχεις κατά του Ιησού και έφτασες σε αυτή την κατάσταση;» Αμέσως διερράγηκε αυτό το πέπλο της αμαρτίας, και τον ρώτησε αν υπάρχει μετάνοια. Της απάντησε πως υπάρχει. Αυτή τότε άφησε τη ζωή που έκανε και έφυγε μαζί του. Στον δρόμο όμως πέθανε και σώθηκε.

Αν είχαμε και εμείς σήμερα την καρδιά και την ψυχή των αγίων και βλέπαμε όλη αυτή τη σαρκική διαφήμιση του ανθρωπίνου σώματος σε όλες τις διαφημίσεις και τα έργα, θα είμαστε πολύ θλιμμένοι, γιατί θα βλέπαμε αυτό το σώμα που ο Χριστός το κάλεσε εις δόξαν να εκτίθεται κατά τέτοιο εξευτελιστικό και αμαρτωλό τρόπο. Κάποτε είπε ένας Γέροντας σε ένα παιδί που του είπε ότι πήγε σε νυχτερινό κέντρο και έβλεπε γυμνές γυναίκες να χορεύουν, πως άντεξε και δεν έκλαιγε βλέποντας αυτές τις γυναίκες, αφού γι' αυτό τον άνθρωπο ο Χριστός σταυρώθηκε και είναι «κλητός» να γίνει Θεός. Και ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα να φτάσουν τον Θεό, τότε πως μπορείς εσύ να φτάσεις σε χαρά και ευχαρίστηση, όταν βλέπεις πόσο έχει πέσει ο άνθρωπος.

Εάν είμαστε άνθρωποι που έστω λίγο ξέρουμε τι σημαίνει ανθρώπινο σώμα και πως ο Θεός δόξασε και θα δοξάσει τον άνθρωπο, τότε θα κλάψουμε και θα πενθήσουμε για το κατάντημα του ανθρώπου. Έτσι πρέπει όλοι να βιώσουμε το ότι ο Θεός μας εκάλισε εις αιώνια δόξα και θα μας καθίσει εκ δεξιών του Θεού πατρός, όπως αυτός αναλήφθηκε και κάθισε στα δεξιά του Πατρός.

(απόσπασμα απομαγνητοφωνημένης ομιλίας)

Πρώτη δημοσίευση: Περιοδικό «Παράκληση», Αρ. Τεύχους 89, Έκδοσις Ιεράς
Μητροπόλεως Λεμεσού

<https://bit.ly/3tlvHpb>